

erhverve en Privatbane og lave den om til Statsbane, derefter anlægge en Bane paa Sjælland, saa igen en Bane i Jylland og endelig slutte af med en Bane paa Sjælland. Nu forekommer det mig, at, hvis man siger: Nu skal der anlægges 3 Banestrækninger i Jylland og 1 paa Fyn, før man gaar over og anlægger Baner paa Sjælland, saa er det ikke i den samme Rækkefølge, som man i sin Tid slog fast, da Loven blev vedtagen her i Tinget. Jeg synes godt, at man kan vedtage dette Forslag her netop i den Form, hvori det er blevet fremsat af det ærede Medlem fra Næstved. Hvis vi derimod skulde følge det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) og tage hele Banen fra Næstved til Hillerød, erkender jeg, at Jylland havde Grund til at beklage sig, for saa vilde der sikkert gaa 2—3 Aar længere, inden de naaede at faa den midtjydske Bane, der er Tale om. Jeg synes heller ikke, Beboerne paa Strækningen Ringsted—Hillerød have Grund til at beklage sig over det Forslag, her er fremsat, fordi de lige tidligt ville faa den Bane, der er vedtagen her. Den vil komme lige tidlig, selv om man tager Strækningen Næstved—Ringsted nu.

Derfor synes jeg, at Rimelighed taler for, at man vedtager det Forslag, her foreligger, men der er Enkeltheder, der skulle ordnes med Hensyn til Garantitegningen, hvis det skal indskrænkes til det Stykke, her er Tale om; om der er andre Ting, der ogsaa skulle iagttages, kan jeg naturligvis ikke have nogen Mening om, men det vil sikkert blive overvejet i Udvalget. Det forekommer mig, at hvis man ikke vil være Jyde, ikke Sjællænder, ikke Fynbo, men vil se paa Jernbanerne som en landsgavnlig Sag, kan man meget godt gaa med til dette Forslag her, og jeg tror, at netop ved at vedtage det favoriserer man ikke den ene Landsdel paa den andens Bekostning. Jeg vil derfor meget anbefale Løvforslaget, som det foreligger, til det høje Tings Velvillie.

Forslagsstilleren (Andreasen): Det er kun faa Bemærkninger, jeg har at gøre, inden Debatten slutter. Det ærede Medlem fra Bække (L. Rasmussen) naaede sin Hensigt, da han — ganske sikkert med velberaad Hu — kaldte paa Kulsvierne. Det ærede Medlem ønskede at føre Krigen ind i Fjendens Lejr, og det lykkedes ham. Han fik to sjællandske Rigsdagsmænd til at staa op for delvis at angribe mit Forslag og modarbejde mine Krav; ikke desmindre

har jeg det Indtryk, at det, at saa mange af Tingets Medlemmer have taget Ordet i denne Sag, ihvorvel de allerfleste have talt mod mig og mit Forslag, er et kraftigt Vidnesbyrd om, at det indeholder noget i Virkeligheden godt, at der, som jeg sagde, er et Retfærdighedskrav i det; ellers var det neppe nødvendigt, at saa mange drog i Leding for at hemme dets videre Fremme. Jeg takker særlig den sidste ærede Taler, fordi han som jydsk Repræsentant har kunnet se uildet paa Sagen.

Derimod er jeg ikke i den Omstændighed at kunne rette nogen særlig Tak til den højtærede Trafikminister, som jo stillede sig yderst køligt overfor denne Sag, men jeg har det Haab, at naar den højtærede Minister faar Lejlighed til at se, hvorledes vort Trafikvæsen i den nærmeste Tid udvikler sig, og har Opmærksomheden henvendt paa, hvilke Vanskeligheder der er ved Trafikken paa Sjælland, vil den højtærede Minister komme paa andre Tanker. Den højtærede Ministers Forgænger, der havde Ordet om samme Sag den 11. November i Fjor, udtalte udtrykkelig paa min Henstilling den Gang: „Dertil maa jeg sige, at inden Fristen er udløben, altsaa inden 1. Januar 1910, er det ikke muligt at begynde at tale om, hvad der kan komme i Stedet. Foreløbig har Køge-Banen Førstetretten, og hvis den falder ud, kunne vi tales ved om, hvad der kan komme i Stedet. Det vilde være naturligt, om det blev en sjællandsk Bane i Stedet for en Bane et andet Sted“. Man ser altsaa, at den tidligere Trafikminister, som selv var Jyde, fandt det aldeles rimeligt, ganske naturligt, at naar denne sjællandske Bane bortfaldt, fik vi et andet Jernbaneanlæg paa Sjælland, der med Hensyn til Bekostning nogenlunde kunde ligestilles med Køge—Vigerslev-Banen. For saa vidt maa jeg næsten beklage, at den tidligere Trafikminister ikke længere beklæder Taburetten.

Jeg skal slutte med at udtale min Glæde over, at saa mange Medlemmer have sluttet sig til mit Krav om, at de 2½ Mill. Kr., der i Loven ere fastsatte som det Beløb, der aarlig skal anvendes til nye Statsbaneanlæg, virkelig ogsaa hvert Aar ville blive optagne paa Finansloven og brugt til det Formaal, hvortil det er bestemt. Hvis vi ikke naa andet ved denne Behandling — jeg haaber i hvert Fald, det kan ske senere, idet jeg venter, at Sagen bliver henvist til et Udvalg — saa have vi dog allerede naaet adskilligt derved, at det fra alle Sider her i Tinget stærkt er krævet, at de vedtagne Jernbaner skulle fremmes med den